SPORTURILE TEHNICO-APLICATIVE

MIJLOC DE PREGĂTIRE MULTILATERALĂ A TINERETULUI

În cadrul mișcării sportive din țara noastră un loc important îl ocupă sporturile tehnico-aplicative: aviația sportivă cu ramurile sale, zborul cu motor, planorismul și parașutismul; radioamatorismul; motociclismul; tirul; aeromodelismul; navomodelismul; rachetomodelismul etc. După cum a dovedit experiența țărilor avansate precum și propria noastră experiență, practicarea uneia dintre aceste activități tehnico-sportive constituie un mijloc deosebit de eficient pentru atragerea tineretului pe făgașul tehnicii și științei, al unor îndeletniciri practice folositoare.

Avîndu-se în vedere calitățile deosebite pentru pregătirea multilaterală a tineretului pentru muncă și viață, pentru apărarea patriei, sporturile tehnice au stat și stau permanent în atenția conducerii partidului și statului. Sarcinile și îndatoririle ce revin organizațiilor de stat și obștești în direcția sprijinirii și dezvoltării lor permanente sînt stabilite prin legi și alte documente de partid și de stat. În Hotărîrea Plenarei Comitetului Central al P.C.R. cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului, alături de alte indicații prețioase se arată și următoarele: **„Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist împreună cu Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Educației și Învățămîntului, Consiliul Național al Organizației Pionierilor, Ministerul Sănătății și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport vor asigura creșterea ponderii exercițiilor fizice și sporturilor tehnico-aplicative în cadrul pregătirii tineretului pentru apărarea patriei".**

Mergînd pe linia îndeplinirii acestei sarcini, în anul care a trecut, organele și organizațiile sportive, în strînsă colaborare cu ceilalți factori responsabili, au dat un avînt și mai puternic sporturilor tehnico-aplicative.

Pretutindeni, în aerocluburi și radiocluburi, în secțiile de specialitate ori în cercurile de pe lîngă școli și casele pionierilor, se desfășoară o activitate susținută de inițiere și pregătire a tineretului în una ori mai multe discipline ale acestor utile și plăcute activități.

Dezvoltarea activităților sportivo-aplicative este strîns legată și puternic influențată de orientarea învățămîntului din țara noastră spre activitatea practică, spre legarea școlii de producție. O dată cu absolvirea școlii sau a liceului, tînărul absolvent trebuie să posede și o calificare. Și desigur cele mai atrăgătoare profesiuni spre care doresc să se îndrepte majoritatea tinerilor sînt cele legate de electronică, automatizare, cunoașterea motoarelor și a mașinilor de tot felul, adică acelea care au directă legătură și cu sporturile tehnico-aplicative. Conștienți de importanța misiunii pe care o au de îndeplinit, în direcția formării și educației tineretului, toți factorii cărora li s-a încredințat această sarcină muncesc cu responsabilitate comunistă pentru sprijinirea și dezvoltarea activităților tehnico-sportive, pentru ca ele să contribuie și mai mult la formarea omului nou, constructor al socialismului și comunismului.

I. HOABAN

UN START CU FRUMOASE PROMISIUNI ÎN AVIAȚIA SPORTIVĂ

În toate aerocluburile aviației noastre sportive, în secțiile de parașutism din orașele în care nu există aerocluburi, mijlocul lui ianuarie înseamnă deschiderea cursurilor de pregătire teoretică, înseamnă startul în anul aviatic 1974. Ce își propun aviatorii sportivi la acest început de drum, ce sperăm să aducă acest an iubitorilor sportului cu aripi? Pentru a schița doar cîteva coordonate este necesară o scurtă privire retrospectivă.

Măsurile organizatorice luate cu aproape un an în urmă, au dus nu numai la o mai rațională și mai eficientă folosire a materialului aeronautic, dar și la fundamentarea unei concepții, potrivit căreia aeroclubul trebuie să fie un factor de largă propagandă tehnică în rîndurile tineretului, de educație patriotică și de pregătire pentru apărarea patriei. Aeroclubul are sarcina să pregătească tot mai mulți tineri — fete și băieți — și cît mai bine. Așa se explică o seamă de succese consemnate anul trecut, în toamnă, la „numărătoarea bobocilor". De pildă, poate fi amintit faptul că au fost efectuate de către elevii piloți de avion, din grupele de formare, antrenament și perfecționare, un număr de peste 4 500 de ore de zbor; la planorism sau executat 9 200 de ore de zbor, față de 6 400 în 1972 și 94 000 km parcurși, față de 44 100 în anul precedent. Parașutiștii au efectuat un număr de 15 250 de salturi din aeronavă, față de 12 000 în 1972, cîștigînd peste 50 de distincții pentru performanțele realizate: insigne „C" de argint, „C" de aur, diamante la insignele de aur. Ei au stabilit 19 recorduri republicane față de 9 realizate cu un an mai înainte. Planoriștii au cîștigat în 1973 trei „C"-uri de aur, 26 de insigne „C" de argint și au realizat zece probe pentru insigna „C" de aur cu un diamant. Nu mai amintim aici numeroasele zboruri de distanță, ca și notele bune la examenele de brevetare.

Pentru că, în acest an, activitatea aviatică sportivă să capete o și mai largă anvergură, federația de specialitate, comisiile centrale pe ramuri de sport și conducerile aerocluburilor și-au propus o seamă de obiective importante, cu măsuri concrete, în lumina sarcinilor reieșite din documentele de partid și a indicațiilor Comandamentului Aviației Civile — TAROM. Planurile întocmite prevăd o însemnată creștere a tuturor indicilor.

La zborul cu motor, ținînd seama de nevoile mereu crescînde de piloți în aviația civilă, de faptul că zburătorii formați în cluburile sportive de aviație își pot însuși cu ușurință tehnica modernă din dotarea aviației civile, va crește numărul tinerilor (băieți și fete) cuprinși la pregătire, cu peste 60% față de anul trecut. Principalul centru de pregătire îl va constitui Aeroclubul „Gheorghe Bănciulescu" de la Ploiești, unde cursurile vor avea și un specific de internat. Va fi sporit, de asemenea, numărul tinerilor elevi de la liceele militare care vor fi cuprinși la această pregătire. Poate fi spus că este un titlu de mîndrie pentru tînărul care o dată cu absolvirea liceului militar va primi și brevetul de pilot, putîndu-se îndrepta cu succes spre școlile militare superioare de aviație.

În ceea ce privește planorismul, sutelor de tineri care practică, în prezent, acest sport li se vor adăuga încă un puternic „contingent". Cuvîntul de ordine este să se zboare intens, folosindu-se fiecare clipă prielnică, în special zboruri de distanță cu reîntoarecerea la baza de plecare. După opinia noastră mai sînt însă aerocluburi în care domnește încă o anumită reținere în abordarea zborurilor de distanță, în promovarea tineretului spre o tematică țintind înalta performanță. Teama de „îndepărtarea de aerodrom" poate fi învinsă numai printr-o serioasă pregătire teoretică — geografie aeriană, meteorologie, tactica zborurilor de distanță — și spre aceste direcții credem că va trebui să se insiste în aceste luni de studiu la clasă. Primăvara îi va aștepta pe planoriști cu un bogat parc de planoare moderne astfel că este de așteptat executarea cu succes a calendarului sportiv intern și internațional.

La parașutism evenimentul cel mai de seamă din 1974 îl constituie Campionatele mondiale ce se vor desfășura în Ungaria. Ce s-ar putea spune în legătură cu acestea? Speranțele noastre sînt frumoase. În ultima vreme, pe „stadionul albastru" al acestui sport al curajului evoluează, cu tot mai multă măiestrie, o seamă de tinere talente. După o perioadă destul de lungă de criză se poate spune că parașutismul nostru sportiv începe să ne dea din nou satisfacții, atît în aterizările la punct fix cît, mai ales, în evoluțiile acrobatice. Nu ne gîndim ca la Budapesta să cîștigăm primele locuri în întrecerile mondiale — ar fi prea frumos — dar sperăm la cîteva locuri de prestigiu, în prima parte a plutonului.

O atenție deosebită este acordată de către federația de specialitate, ca și din partea factorilor care concură la organizarea și îndrumarea acestei discipline, lărgirii bazei sale de masă. În 1974 toate turnurile de parașutism din țară vor funcționa din plin.

Adăugăm la cele de mai sus că publicul larg așteaptă de la aviatorii sportivi, în acest an, mai multe spectacole aeriene decît pînă acum. Dar adăugăm și chemarea aerocluburilor către masele de tineret, de a veni în zilele libere, duminica, pe aerodrom, azi ca simpli spectatori iar mîine, poate, ca zburători. Aeroclubul „Gheorghe Bănciulescu" de la Ploiești a avut, anul trecut, o inspirată inițiativă: a organizat o tabără pionierească la cîmpul de zbor, primindu-i pe copii ca ucenici în ale aviației. Succesul a fost mai mare decît se spera. Sînt așteptate și alte inițiative.

Viorel TONCEANU

Sub cupola parașutei.

„Pescărușii" sînt gata să-și ia zborul.

Clubul RADIOAMATORILOR

Radioamatorii bucureșteni se mîndresc, pe bună dreptate, cu radioclubul lor. Chiar și străinii care l-au vizitat în ultimii ani au avut numai cuvinte de admirație față de această frumoasă bază tehnico-sportivă, înzestrată cu tot ceea ce este necesar pentru o activitate atît de complexă cum este radioamatorismul.

Radioclubul Central împlinește anul acesta două decenii. El a fost înființat în 1954, odată cu reorganizarea radioamatorismului din țara noastră. Sprijinit permanent de forul tutelar, Federația română de radioamatorism, radioclubul și-a îmbogățit și diversificat mereu activitatea, devenind, în prezent, o unitate pilot pentru toate radiocluburile județene și orășenești.

Ce este de fapt Radioclubul Central?

Fără să adresăm nimănui această întrebare am căutat răspunsul participînd, timp de cîteva zile, la tot ce s-a petrecut în clădirea (stil bungalou) din strada Dr. Staicovici nr. 44.

...E MARȚI DUPĂ-AMIAZĂ, ziua de întîlnire a radioamatorilor. Peste tot domnește o atmosferă de „reuniune tovărășească". Bucureșteni și provinciali, tineri și bătrîni, începători și avansați, discută „d-ale lor": ce legături au mai realizat, cum le-a reușit cutare schemă, ce-au mai citit prin revistele de specialitate. Se cer sfaturi, se dau sugestii, se admiră QSL-urile primite recent... („uite mi-a venit și Hondurasul, dacă îmi mai trimite și cetățeanul din Uruguay, care mă poartă cu vorba de șase luni, înseamnă că am toată America Latină").

Dar ce sînt QSL-urile? Răspunsul îl putem avea imediat. Iată o ușă pe care scrie „Biroul QSL". Intrăm, cu permisiunea tovarășei Irina, responsabila biroului și... ne aflăm într-un mic oficiu poștal. Sînt aici mii de cărți poștale ilustrate. Unele reprezintă fotografii color sau alb-negru, altele desene artistice ori caricaturi. În mod obligatoriu însă fiecare trebuie să aibă tipărit, cu caractere mari, o combinație de 5—6 litere și cifre. Acesta este indicativul personal al radioamatorului sau, mai bine spus, al stației sale de emisie-recepție. Iau la întîmplare, două ilustrate. Una are indicativul ZL2AQO, care aparține radioamatorului Karen Wilson din St. Napier, Noua Zeelandă, cealaltă, cu indicativul PY1DNS, vine din Novo Friburgo, Brazilia, trimisă de radioamatorul Antonio Alves dos Santos Netto. Ambele confirmă legături realizate cu radioamatori români în urmă cu cîteva săptămîni.

Așadar, sîntem lămuriți. QSL-urile sînt cărți poștale de confirmare a legăturilor efectuate pe calea undelor. Există radioamatori care au reușit să colecționeze zeci de mii de QSL-uri din aproape toate țările lumii. Este și aceasta o pasiune, asemănătoare, oarecum, cu filatelia. Numai că, în timp ce timbrele se pot cumpăra și vinde, QSL-urile reprezintă confirmarea unor performanțe.

Vreți să știți cîte QSL-uri s-au expediat și primit la Radioclubul Central în anul 1973? Peste 800 000. Este o cifră care demonstrează activitatea intensă depusă de radioamatorii români. Trebuie să mai adăugăm că sutele de mii de QSL-uri, purtînd indicative care încep cu literele YO, sînt tot atîtea mesaje de prietenie trimise în lumea întreagă. În plus, aceste „cărți poștale de confirmare" constituie și un deosebit de eficient mijloc de propagandă turistică.

PĂRĂSIND „BIROUL QSL", SÎNTEM INVITAȚI LA STAȚIA DE EMISIE-RECEPȚIE A RADIOCLUBULUI, *binecunoscuta YO3KAA. (Pentru cititorii neavizați este necesară o explicație: YO reprezintă indicativul radio al României, cifra 3 arată municipiul București iar literele KAA sînt cele care individualizează stația). Aici găsim pe inginerul Andrei Giurgea, de la care aflăm unele lucruri interesante. Printre altele că, de două ori pe lună, duminica dimineața, de la ora 10 se transmite un program special pentru radioamatori, care poate fi ascultat la orice aparat de radio, pe lungimea de undă de 42,2 metri (respectiv 7 MHz). Stația participă anual la zeci de concursuri interne și internaționale obținînd rezultate remarcabile, fapt pe deplin explicabil dacă ne gîndim că operatorii care lucrează aici sînt, de regulă, maeștri ai sportului.*

Pentru că am vorbit de concursuri trebuie să amintim că la sediul radioclubului se desfășoară și competițiile republicane sau internaționale de radiotelegrafie. Printre acestea trebuie menționat concursul internațional pentru „Cupa Dunării". La ultima ediție (a patra), care a avut loc luna trecută, au participat cei mai buni telegrafiști din Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria și România. Cupa a revenit echipei Uniunii Sovietice.

AM LĂSAT INTENȚIONAT LA URMĂ O ACTIVITATE DEOSEBIT DE IMPORTANTĂ. Este vorba de pregătirea noilor radioamatori. Radioamatorismul, ca și celelalte sporturi tehnico-aplicative presupune un proces de învățămînt, unde viitorul radioamator își însușește noțiunile de bază, teoretice și practice. L-am rugat pe tovarășul Iosif Paolazzo, secretarul general al Federației române de radioamatorism, să ne arate cum este organizată această pregătire. Iată în rezumat, ce ne-a declarat el:

— De două ori pe săptămînă, în total opt ore, au loc cursurile de la Radioclubul Central. Anul acesta sînt înscriși 48 de elevi cărora li se predau următoarele materii: Radiotehnica, Telegrafia, Construcțiile radio, Traficul radioamator, Regulamente. Lecțiile sînt ținute de lectori cu experiență, iar pentru lucrările practice elevii au la dispoziție tot ceea ce le este necesar. Cursul ia sfîrșit în luna mai cînd se dă și examenul de absolvire. Cei reușiți primesc certificatul de radioamator. Evident, este numai începutul, pentru că radioamator în sensul adevărat al cuvîntului este numai acela care își construiește stație personală sau lucrează, permanent, la o stație colectivă, trimite și primește QSL-uri, participă la concursuri.

Cam acestea sînt în momentul de față activitățile care se desfășoară la Radioclubul Central. Ele însă nu epuizează tot evantaiul preocupărilor acestei instituții, unice în felul ei. Pentru că odată cu sosirea primăverii, încep concursurile „vînătorilor de vulpi" și expedițiile amatorilor de unde ultrascurte. Despre acestea însă vom scrie cu un alt prilej.

E. RIV

N.B. Cei interesați, în special pionierii și școlarii care doresc să viziteze în mod organizat radioclubul, se pot adresa la telefonul 37.05.13.

Radioamatorul *Andrei Giurgea*, maestru al sportului, la stația YO3KAA, a Radioclubului Central.

AMPLIFICATOR TRANZISTORIAT

Amplificatoarele fac parte atît din inventarul radioamatorilor cît și a posesorilor de radioreceptoare, magnetofoane, picupuri sau instrumente muzicale electronice. Cu ajutorul unui amplificator bine realizat se obține o audiție mai puternică și mai clară (de înaltă fidelitate) în difuzoare și căști.

Amplificatoarele de înaltă fidelitate se caracterizează prin parametri de valoare superioară față de amplificatoarele curente. Astfel în montajul alăturat la o putere de 3,5 wați, sensibilitatea este de 15 mV, defazajul între tensiunea de ieșire și cea de intrare este sub 10 grade (la frecvențele de 25—20 000 Hz), iar rezistența de ieșire a amplificatorului oferă o plajă largă între 4 și 16 ohmi. Factorul de distorsiune armonică este mai mic de 0,6% pentru puterea de 3 wați și pentru gama de frecvență cuprinsă între 40—18 000 Hz.

Primul etaj preamplificator este echipat cu un tranzistor de tip EFT353 și precedat de către potențiometrul de volum general P1. Polarizarea bazei tranzistorului T1 se poate ajusta, în funcție de caracteristicile sale, din potențiometrul semivariabil de 10 Kohmi, P2. Al doilea etaj, cu un tranzistor EFT323, este cuplat printr-un circuit corector de tonalitate tip Baxandall, avînd plaja de reglare la frecvențe joase și înalte de la minus 14 dB la 35 Hz și plus 12 dB la 18 000 Hz. Al treilea etaj, cu un tranzistor n-p-n (tip EFT323), este cuplat galvanic cu etajul prefinal, în care sînt montați doi tranzistori complementari de tipul AC180 și AC181. Pentru păstrarea constanței tensiunilor de polarizare, în acest etaj este montată dioda D de tipul BZY87 (OA150 etc.).

Etajul final, în contratimp, cuprinde doi tranzistori de tipul AC 180K și dă la ieșire o putere de maximum 4 wați la tensiunea de alimentare de 9 volți. Condensatorul electrolitic de la ieșire este de 1 000 microfarazi la 12 V iar cel similar, de filtraj, trebuie să nu fie mai mic decît cel de la ieșire. Alimentarea amplificatorului se poate face de la baterie sau redresor.

AEROMODELISMUL... SUBTERAN

Micromodelismul este socotit una dintre cele mai grele ramuri ale aeromodelismului, cu toate că aici „mașinile zburătoare" nu cîntăresc mai mult de un gram. Aceasta pentru că, pe lîngă pregătirea de specialitate, îți trebuie o măiestrie de giuvaergiu ca să modelezi după legile aerodinamicii, pelicula aproape invizibilă de microfilm. De această preocupare se leagă cariera sportivă a tînărului Aurel Popa.

Popa a debutat în aeromodelism prin 1961, ca elev al profesorului Otto Hints, maestru al sportului, la Casa pionierilor din Tg. Mureș. Un băiat mai mult retras, foarte politicos, cu păr blond și chipul de fetiță. Hints a intuit în el un talent deosebit, și nu avea să se înșele. Ar fi greu să enumerăm — pentru a demonstra acest lucru — toate competițiile, mari și mici, la care a luat parte Aurel Popa, să înșirăm trofeele cîștigate, performanțele realizate. Iată doar o spicuire...

În 1965, pionierul blond de la Tg. Mureș cîștigă locul I la concursul republican de aeromodele de pantă cu un aparat proiectat și construit de el. Urmează o suită de succese în

PORTRETUL UNUI MULTICAMPION

concursurile locale și intercluburi. În 1968 cîștigă locul I pe țară și premiul cel mare al Concursului „EX-TERRA". Se ocupă de o largă gamă de aparate, dar cum profesorul său își îndreaptă atenția spre studierea micromodelelor, Popa îi urmează exemplul și în 1969, participînd la Concursul național și întrecerile internaționale de micromodele de la Slănic, cîștigă locul I, la juniori, trofeul Aeroclubului Italian și își îndeplinește norma pentru titlul de maestru al sportului, cu un timp de 23:13,0 de zbor, pentru modele sub un gram greutate.

Anii care au urmat au constituit pentru micromodelismul nostru ani de puternică afirmare pe arena internațională. Printre cei ce au contribuit la aceasta se numără și Aurel Popa. În 1970, Federației române de modelism i se încredințează din partea F.A.I. misiunea de a organiza Campionatul mondial „INDOOR" în subteranul salinei de la Slănic, în acel „Palat de cristal", cum este cunoscută galeria salinei, în lumea modelistică. La această competiție, Popa ocupă locul III în clasamentul individual. Un an mai tîrziu cîștigă titlul de campion republican, tot atunci își adaugă palmaresului locul I și „Cupa Haidu" la „internaționalele" de micromodelism ale Ungariei; în 1972 ocupă locul 6 la Campionatul mondial de la Cardington, locul II în „Cupa Haidu", locul IV la Brno...

Și a venit 1973. La tradiționalul concurs „Slănic—INDOOR", cu o valoroasă participare internațională, Aurel Popa cîștigă locul I. Cu acest prilej, cunoscutul sportiv cehoslovac Jiri Kalina, de mai multe ori campion și recordman, învins de Popa, declara: **„Pînă acum noi am fost profesori iar voi elevi. De acum sînteți voi profesori în acest sport".**

V. T.

MOTOCICLIȘTII DE DIRT-TRACK

Pentru a cunoaște cîte ceva din activitatea secției moto a clubului bucureștean Metalul ne-am deplasat la baza sportivă de la Pantelimon unde, alături de pista de zgură, se află și atelierul motocicletelor.

L-am găsit aici pe antrenorul Teodor Popa, fost, de nenumărate ori, campion al țării. Acum este depanator de mașini de calcul la Uzina „23 August". După puțin timp au sosit și Cornel Voiculescu — campionul de anul trecut al țării la dirt-track, Ion Marinescu, Gheorghe Sora, Ion Ioniță și alții.

Fără a pierde nici un moment, și-au îmbrăcat salopetele și au trecut la bancul de lucru. Antrenorul ne-a informat că sportivii își pregătesc mașinile pentru competițiile ce vor avea loc cu începere de la 14 aprilie. Fiecare alergător are grijă de motocicleta lui ca „de ochii din cap".

Și pentru că timpul friguros nu permite antrenamentele, pregătirea fizică este menținută executîndu-se, la sala de sport, exerciții și jocuri specifice. Se execută, în special, rostogoliri, sărituri peste obstacole, căzături etc.

Pînă la prima ședință de antrenament motocicliștii mai au încă multe de făcut. Ei doresc ca la prima etapă a campionatului republican, care se va desfășura la 14 aprilie la Arad, să se prezinte bine pregătiți.

„Caii putere" pentru alergările pe pista de zgură sînt în verificare

BILANȚ ÎMBUCURĂTOR ÎN ACTIVITATEA NAVOMODELIȘTILOR

Navomodelismul se bucură de o mare popularitate în rîndul maselor de tineri. Succesele în construcția mininavelor de tot felul au fost evidente mai ales în etapele campionatelor republicane, precum și în întîlnirile internaționale de anul trecut. Un merit deosebit îl are, alături de constructorii, antrenorii și instructorii celor 30 de secții de performanță afiliate la Federația română de modelism, și comisia centrală de navomodele. Președintele ei, inginerul Petre Tacu, marinar cu îndelungată și bogată activitate, împreună cu ceilalți membri ai comisiei, desfășoară o intensă muncă de îndrumare și control a secțiilor.

Cele 3 medalii de aur, 7 de argint și 11 de bronz cucerite de reprezentanții noștri la campionatele europene NAVIGA, care au avut loc la Sibiu, au constituit un imbold puternic pentru navomodeliștii din întreaga țară. Rezultatul s-a văzut cu prilejul campionatelor republicane de la Tg. Mureș și Mangalia unde au fost prezentate navomodele cu calități superioare de navigație.

În prezent, din cei 300 de navomodeliști legitimați 19 sînt maeștri ai sportului iar 38 dețin categoria I de clasificare sportivă. În această perioadă de iarnă se lucrează intens la construirea de noi modele, printre care un loc de frunte îl au machetele navelor românești concepute de ICPRONAV — Galați și construite în șantierele navale de la Dunăre și Marea Neagră. Progrese deosebite au realizat navomodeliștii de la Jiul Petroșani, conduși de maestrul sportului Leontin Ciortan, de la C.S.U. — Galați, sub conducerea maestrului sportului Gheorghe Anghel, precum și cei de la Constanța, București, Giurgiu, Ploiești, Arad și Reghin.

O preocupare permanentă a comisiei este ca în viitorul apropiat navomodelismul să fie practicat în toate județele țării. Stațiile de radiocomandă vor trebui să nu mai constituie o noutate. Navomodelismul trebuie să nu mai fie considerat „o joacă" ci o activitate importantă pe linia educării tehnice a tinerei generații. Este necesar însă ca asociațiile sportive să se îngrijească mai mult de asigurarea bazei materiale. Cu cheltuieli minime s-ar putea confecționa, în cadrul unor întreprinderi, motorașe, acumulatori speciali cu gabarit mic, transmisii de la motor la elice și alte piese care, în prezent, se aduc din import.

De asemenea, comisia va continua să insiste pentru introducerea navomodelismului în programele de activitate practică din școli, știut fiind faptul că ucenicia în această activitate formează muncitori și tehnicieni pricepuți și pasionați.

N. POPESCU

Ilustrații de Șt. CIOTLOȘ